

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 448. An & qualiter cessante causa finali, ob quam concessum, cesset privilegium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

Sã v. interpretatio. num. 12. aliisque mox citandis, nisi tamen voluntariè & scienter invalidè factus, perdit enim tunc privilegium, quia nemo ex iniquitate sua reportare debet commodum, tradit cum Tiraquel. in L. boves. §. hoc sermone. limit. 2. a. n. Anchar. in c. 1. de filiis presbyt. in 6. q. penult. & Franco. ibidem num. 13. dum autem verba privilegii sunt ambigua & indifferentia, & de cetero actus validus non finiri unico actu censent apud eundem Sanch. l. 8. de mar. d. 31. num. 8. Suar. l. c. c. 29. num. 8. Salas de ll. d. 20. f. 19. num. 129. quod ipsum tamen limitat Sanch. distinguendo, nimirum finiri unico actu in odiosis, secus in favorabilibus, Felino in c. 2. de treuga & pace. Nav. in c. placuit. de penit. dist. 6. num. 166. Azor. l. 5. c. 23. q. 3. Rochus de jure pat. v. honorificum. q. 10. Henriq. l. 12. de mar. c. 5. à num. 7. cum communiore, cui adheret Castrop. num. 6. & pro majore illius declaratione plures adfert calus num. 8. de quibus vide illam ibidem.

Quaest. 448. An & qualiter cessante causâ finali, ob quam concessum, cesset privilegium?

Resp. Primò: Cessante causâ finali non quidem impulsivâ tantum, sed principali, sine qua Princeps nullo modo concessisset, & à qua valor privilegii in fieri & conservari dependet, & quæ reddit privilegium justum & honestum, & sine qua tale non esset, cessat & amittitur privilegium; quia cessante causâ cessat effectus. c. cessante. de appell. Abb. in c. suggestum. de decim. num. 5. Suar. l. c. c. 30. num. 1. Gutt. 99. can. l. 2. c. 15. num. 30. Pet. Barb. in l. 1. ff. solut. mar. p. 1. à n. 83. Pirh. h. r. num. 168. Verùm hæc ita generaliter dicta varias admittunt & requirunt limitationes & distinctiones. Unde

2. Resp. Secundò: dum privilegium non est contrà, sed solum præter jus, seu continet meram gratiam & beneficium Principis, quamvis ad concessionem suam requirat causam aliquam legitimam, ut volunt aliqui, negantibus id ipsum aliis, ad conservationem tamen sui non requirit causam, sed eâ cessante, non cessare vel ex hoc, quia decet beneficium à Principe concessum remanere, juxta reg. juris. 16. in 6. ut patet in elemosyna data pauperi, quæ firma manet, tametsi is, cui data, desinat esse pauper, dum verò derogat juri communi, vel privato alterius tertii, requirit causam non tantum in fieri, seu ipsâ concessione, sed & in conservari, adeoque eâ, quæ primituserat, cessante, cessat tale privilegium, ita Suar. l. c. num. 2. cum communi. Quod posterius nihilominus sublimitandum seu subdistingendum, ita ut, si privilegium vel etiam dispensatio data ad unum actum, sive consistat in ipso actu v. g. datâ ad contrahendum matrimonium cum consanguinea, sive datâ per modum potestatis, v. g. ad dispensandum in tali matrimonio, eo matrimonio contracto, aut factâ ad illud contrahendum dispensatione, cessat privilegium vel dispensatio, utpote producto & consummato suo effectu, quamvis potius dici posset in eo effectu, utpote qui iterari aut retractari nequit, virtualiter remanere, & non cessare privilegium aut dispensatio; etiam cessante causâ finali concedendi privilegium, ut patet in dispensatione voti, quod non denuo obligat, in dispensatione illegitimitatis, quæ non redit, etsi causâ, ob quam in eo dispensatum, mutetur seu cesset, cum legitime factum non retractetur aut mutetur, etsi

postmodum deveniatur ad statum, in quo dispensari non potuisset, juxta regul. juris 73. in 6. Castrop. tr. 3. d. 4. p. 15. num. 3. Pirh. l. c. num. 169. vers. limitatur secundo, cum Suar. l. c. cit. 10. num. 4. Econtra itaque cessat seu amittitur privilegium cessante causâ, quando habet tractatum successivum, hoc est, datum per modum potestatis ad plures actus, seu ad operandum successivè, v. g. ad absolvendum à casibus reservatis, ad dispensandum in genere in votis, in impedimentis matrimonii, ita ut causa cesset non tantum quò ad actus præteritos, sed & quò ad futuros. Suar. & Pirh. ll. cit. ad quod tamen requiritur, ut causa non cesset tantum negativè, qualiter ea cessare dicitur, quando ratio finalis principalis, quæ movit Principem ad concedendum, non subsistit quidem ampliùs, usus tamen privilegii non est injustus aut illicitus, ut patet, dum monasterio concessum privilegium non solvendi decimas ob ejus inopiam, illud non expirat eodem cessante paupertate redeunte ad sufficientes, imò & abundantes reditus, sed potest pergere uti suo privilegio, quia hic usus non est iniquus seu injustus. E contra ad cessationem privilegii requiritur, ut ejus causa cesset contrariè, qualiter ea cessare dicitur, quando mutatis circumstantiis usus redditur illicitus, utpote cedens in detrimentum privilegiati aut communitatis, quia jam est privilegium de re illicita, adeoque nullum. Ita Suar. l. c. n. 6. Laym. th. mor. l. 1. tr. 4. c. 23. n. 19. Pirh. l. c. vers. limitatur tertio. Reiffenst. h. r. n. 187. Wiestn. à num. 46.

Quaest. 449. Pro quo tempore verificanda causa finalis privilegii & dispensationis, an nimirum tempore, quo impetratur, v. g. Romæ, an quo expeditur, seu datur executioni in partibus ab Ordinario vel Confessario?

Resp. Probabilius videri eam verificandam utroque tempore, ut docet Castrop. l. c. p. 15. n. 2. contra Garciam de benef. p. 6. c. 2. n. 263. quatenus tenet, non requiri, ut verificetur tempore, quo impetratur Romæ, & contra Mascard. de prob. concl. 1128. n. 22. quatenus negat, necessarium esse, ut verificetur tempore, quo expeditur in partibus, quem sequuntur Rebuff. in prefat. de rescript. n. 56. vers. 14. Sã v. gratia. n. 9. & 10. quorum ratio esse potest, quòd Ordinario & Confessario committatur executio, hæc autem supponat, jam factam & existentem esse Romæ aut alibi. Verùm probatur utriusque contrarium, & quidem primò, quòd necesse sit, verificari existentiam causæ pro tempore, quo conceditur, ex eo, quòd tunc verè sit concessio & donatio, & fiat dispensatio ob finem allegatum, qui, si falsò, utpote tunc non existens, allegetur, nulla est concessio ex defectu intentionis in concedente juxta decisionem factam in c. quia circa. de consanguin. Probatum quoque secundum ex eo, quòd ordinarius vel confessor expediens ea seu exequens privilegii concessionem aut dispensationem, verè dispense & donec privilegium, ut constat ex verbis, quibus in hujusmodi decretis Romanis datis ad Ordinarium vel Confessarium dicitur: *si preces veritate nitantur, cum illis dispenses*, adeoque tunc adesse & verificari debet causa dispensandi, & ita Covar. 4. decretal. p. 2. c. 6. §. 9. num. ult. Mandol. prax. signat. tit. de dispens. vers. dispensatio est. Gallego de cognat. Hh 3 spirit.